

Latvijas Republikas Senāts

RĪCĪBAS SĒDES LĒMUMS

Rīgā 2026.gada 27.janvārī

[1] Senātā saņemta Pilsonības un migrācijas lietu pārvaldes (turpmāk – pārvalde) kasācijas sūdzība par Administratīvās rajona tiesas 2025.gada 28.marta spriedumu, ar kuru apmierināts SIA „ROGENTA plus” (turpmāk – pieteicēja) pieteikums par pienākuma uzlikšanu pārvaldei sniegt pieteicējai 2023.gada 25.augusta iesniegumā pieprasīto informāciju.

Tiesa atzina, ka pieteicējai bija leģitīms mērķis lūgt tai izsniegt informāciju par fiziskās personas dzīvesvietu, lai pieteicēja pret šo personu varētu celt prasību tiesā. Pārvaldes atteikums sniegt šo informāciju bija prettiesisks, jo tā nebija izpildījusi Administratīvā procesa likuma 53.pantā noteikto sadarbības pienākumu un nebija ievērojusi šā likuma 59.panta otrajā daļā noteikto kārtību informācijas iegūšanai. Pārvalde nebija rakstveidā lūgusi Valsts policiju sniegt informāciju par konkrēto fizisko personu, tāpēc tiesa nevarēja pārliecināties, vai un kādu informāciju pārvalde bija lūgusi sniegt un vai Valsts policija atteikusies sniegt pārvaldei prasīto informāciju, tostarp norādot atteikuma pamatu.

[2] Pārvalde kasācijas sūdzībā norāda, ka tiesa nepamatoti nav piemērojusi Kriminālprocesa likuma 375.panta otro daļu, kura ierobežo subjektu loku, kuram ir tiesības iepazīties ar pabeigta kriminālprocesa materiāliem.

Senatoru kolēģija konstatē, ka pārvalde minēto argumentu neizteica ne sākotnējā atteikumā izsniegt pieteicējai informāciju, ne galīgajā lēmumā, ar kuru tika atstāts negrozīts sākotnējais lēmums (*lietas 14.–19. un 30.–32.lapa*). Administratīvā procesa likuma 150.panta otrā daļa noteic, ka iestāde var atsaukties tikai uz tiem pamatojumiem, kuri minēti administratīvajā aktā. Līdz ar to pārvalde kasācijas instances tiesā nevar norādīt uz jaunu atteikuma pamatu.

Papildus senatoru kolēģija vērš uzmanību, ka Kriminālprocesa likuma 375.panta otrā daļa attiecas uz gadījumiem, kad kriminālprocess ir pabeigts un ir stājies spēkā galīgais nolēmums. Šajā gadījumā pārvalde pati ir konstatējusi, ka kriminālprocess pret konkrēto fizisko personu nav ticis uzsākts (*lietas 15.lapa*), līdz ar to pieteicējai nepieciešamā informācija neatrodas krimināllietas materiālos. Attiecīgi Kriminālprocesa likuma 375.panta otrā daļa šajā situācijā nav piemērojama.

Senatoru kolēģija secina, ka šis kasācijas sūdzības arguments nerada šaubas par pārsūdzētā sprieduma tiesiskumu.

[3] Pārvalde kasācijas sūdzībā atsaucas uz Eiropas Parlamenta un Padomes 2016.gada 27.aprīļa Regulas (ES) 2016/679 par fizisku personu aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi un šādu datu brīvu apriti un ar ko

atceļ Direktīvu 95/46/EK (turpmāk – Datu aizsardzības regula) 5.panta 1.punkta „c” apakšpunktu un 6.panta 1.punkta „f” apakšpunktu, kā arī Latvijas Republikas Satversmes (turpmāk – Satversme) 96.pantu.

Senatoru kolēģija konstatē, ka pārvalde uz minētajām Datu aizsardzības regulas normām atsaucas formāli. Lietā nav strīda, ka pieteicējai ir legītīma interese, kuras īstenošanai nepieciešams iegūt informāciju, – prasības celšana tiesā. Tāpat nav šaubu, ka pieteicēja vēlas saņemt tikai šīs legītīmās intereses īstenošanai nepieciešamo – Civilprocesa likuma 128.panta otrajā daļā paredzēto – informāciju.

Attiecībā uz Satversmes 96.pantā paredzētajām tiesībām Senāta judikatūrā jau ir atzīts – pamats uzskatīt, ka pieteicējas legītīmā interese konkrētajā gadījumā neatsver iespējamā atbildētāja tiesību uz privātās dzīves neaizskaramību ierobežojumu, varētu būt tikai tādā gadījumā, ja būtu konstatējami kādi īpaši, netipiski ārkārtas apstākļi, par kuriem likumdevējs, Civilprocesa likumā izvirzot prasību pieteikuma iesniedzējam norādīt arī konkrētus atbildētāja personas datus, nebūtu varējis iedomāties (*Senāta 2018.gada 31.oktobra sprieduma lietā Nr. SKA-20/2018, [ECLI:LV:AT:2018:1031.A420224915.5.S](#), 15.punkts*). Šajā lietā tiesa šādus apstākļus nav konstatējusi un arī pārvalde uz tādiem nav norādījusi. Savukārt pārvaldes viedoklis, ka informācijas pieprasījuma izpildes gadījumā tiktu aizskartas visu personu, kurām ir tāds pats vārds un uzvārds, tiesības uz privātās dzīves neaizskaramību, nav pamatots, jo pieteicēja vēlas saņemt tikai vienas personas datus. Šajā aspektā senatoru kolēģija vērš uzmanību, ka, izmantojot pieteicējas sniegto informāciju, rajona tiesa bija pieprasījusi informāciju par konkrēto personu Valsts policijai un saņēmusi datus, kas ļauj precīzi identificēt vienu personu, par kuru pieteicējai ir interese (*lietas 69.lapa*).

Līdz ar to šie kasācijas sūdzības argumenti nav pamats kasācijas tiesvedības ierosināšanai.

[4] Pārvalde norāda, ka gadījumos, kad nav zināms konkrētās personas personas kods, informācijas pieprasījumā nepieciešams norādīt šīs personas vārdu, uzvārdu, precīzu dzimšanas datumu un citu personas identificēšanai nepieciešamo informāciju, proti, tādu informāciju, kas tiek iekļauta par personu Fizisko personu reģistrā.

Senatoru kolēģija vērš pārvaldes uzmanību, ka Ministru kabineta 2021.gada 17.augusta noteikumu Nr. 563 „Fizisko personu reģistrā iekļauto ziņu izsniegšanas kārtība” (turpmāk – noteikumi Nr. 563) 6.5.apakšpunktā ir noteikts, ka pieprasījumā jānorāda dati, pēc kuriem reģistrā var identificēt personu, par kuru tiek pieprasītas ziņas. Tomēr šajā tiesību normā nav minēta konkrēta veida informācija, kura būtu jānorāda.

Senāts ir atzinis: ja valsts ir noteikusi, ka personai, lai tā vērstos tiesā ar civilprasību, ir nepieciešams prasības pieteikumā norādīt atbildētāja personas datus, tad valstij arī pēc iespējas ir jānodrošina, ka personai ir iespējams šos datus iegūt, pretējā gadījumā tiek nepamatoti ierobežotas personu iespējas vērsties tiesā. Tas nozīmē, ka, saņemot informācijas pieprasījumu, kurā lūgts izsniegt personas datus, kas nepieciešami, lai pret attiecīgo personu varētu celt prasību tiesā, bet nav norādīta pilnīga informācija, kas ļautu nekavējoties personas datu pārlūkā atrast tieši konkrēto personu, pārvaldei iespēju robežās ir jācenšas iegūt informāciju, kas ļautu pietiekami identificēt personu, par kuru tiek prasīti dati, tostarp sadarbojoties ar informācijas pieprasītāju. Nav pieļaujams atteikt informācijas izsniegšanu tikai un vienīgi tāpēc, ka informācijas pieprasījumā nav norādīts personas, par kuru prasa datus, personas kods, jo valstī nav izveidots mehānisms, kā personas varētu uzzināt citu personu personas kodus. Līdz ar to, lai arī galvenais slogs identificēt iespējamo atbildētāju civillietā ir prasītājam, iestādei, kuras kompetencē ir datu izsniegšana, ir jāiesaistās un no savas puses jācenšas sniegt atbalstu personai datu subjekta identificēšanā. Vērtējot, vai informācijas pieprasījumā ir norādīta pietiekama informācija, lai personas, kuru dati tiek prasīti, varētu identificēt, jāapsver arī tas, vai iestāde no savas puses ir darījusi visu iespējamo, lai varētu identificēt datu subjektu (*Senāta 2018.gada 31.oktobra sprieduma lietā Nr. SKA-20/2018, [ECLI:LV:AT:2018:1031.A420224915.5.S](#), 16.punkts*).

Attiecīgi noteikumu Nr. 563 6.5.apakšpunkta piemērošanā jāņem vērā, ka informācijas pieprasījumu iesniegušās personas rīcībā var nebūt Fizisko personu reģistrā esošā informācija, kas arī ir iemesls, kāpēc persona lūdz izsniegt šo informāciju. Tāpēc pārvalde, izskatot pieprasījumu, nedrīkst rīkoties formāli. Konkrētajā gadījumā pārvalde pati ir konstatējusi, ka pieteicēja ir sniegusi informāciju, pēc kuras varētu identificēt konkrēto personu, – vārdu, uzvārdu, adresi, bankas konta numuru, bijušo darba vietu un Valsts policijas materiālu par atteikšanos ierosināt krimināllietu (*lietas 15.lapa*). Šāda informācija ir pietiekama, lai pārvalde savas kompetences ietvaros

veiktu pasākumus personas identificēšanai. Tiesa pārsūdzētajā spriedumā ir pamatoti atzinusi, ka pārvalde savu pienākumu nav izpildījusi (*pārsūdzētā sprieduma 9.punkts*).

Senatoru kolēģija secina, ka arī šis arguments nav pamats ierosināt kasācijas tiesvedību.

[5] Rezumējot minēto, senatoru kolēģija atzīst, ka pārvaldes kasācijas sūdzībā norādītie apsvērumi nerada šaubas par Administratīvās rajona tiesas sprieduma tiesiskumu. Izskatāmajai lietai arī nav nozīmes judikatūras veidošanā. Tas ir pamats atteikt ierosināt kasācijas tiesvedību.

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 338.panta otro daļu un 338.¹panta otrās daļas 2.punktu, senatoru kolēģija

nolēma

atteikt ierosināt kasācijas tiesvedību sakarā ar Pilsonības un migrācijas lietu pārvaldes kasācijas sūdzību par Administratīvās rajona tiesas 2025.gada 28.marta spriedumu.

Lēmums nav pārsūdzams.

Senators J. Pleps

Senatore A. Kovaļevska

Senatore R. Vīduša